

Arrest

nr. 240 002 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS in opvolging van advocaat A. RECKER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 januari 2019.

1.2. Op 23 oktober 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 december 1983 in Caracas te Venezuela. U bent van religie een Rooms Katholiek. Uw ouders, die oorspronkelijk afkomstig zijn uit Colombia, migreerden destijds omwille van sociaal-economische redenen naar Venezuela. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vijf jaar bij uw ouders in Caracas. Toen u vijf jaar oud was, overleed uw vader. Na diens overlijden werd u door uw ooms en uw tantes (aan vaderszijde) meegenomen naar Colombia. Daar woonde u zo'n drie jaar. Rond uw acht jaar keerde u terug naar Venezuela.

In 2004 diende u Venezuela te verlaten omwille van uw politieke opinie en overtuigingen die indruisten tegen de heersende macht. Zo was u gekant tegen het socialistische beleid van de toenmalige president Hugo Chavez. Daarnaast zou u verschillende keren deelgenomen hebben aan manifestaties tegen de toenmalige regering. Uw anti-regeringshouding leidde tot botsingen met uw bazen die pro Chavez en de regering waren. Zij dreigden er onder andere mee om u te ontslaan indien u zich niet aansloot bij de socialisten. Daarenboven werden u alsook uw familieleden nog door verschillende andere personen gevisieerd en bedreigd ten gevolge van jullie politieke opinies en/of overtuigingen. Omwille hiervan besloot u het land te verlaten en terug te keren naar Bucaramanga te Colombia. In Colombia kon u uw secundaire studies afronden waarna u begon te werken. U kreeg samen met uw voormalige partner M. A. M. R. twee zonen, i.c. J.S. (°17.10.2007) en J. F. (°28.01.2015), die tot op heden in Colombia verblijven. Uw leven in Colombia was tot zo'n drie jaar geleden voortreffelijk. Dit veranderde echter door de grote instroom van Venezolanen in Colombia. Door verschillende (gewelddadige) incidenten waarbij migranten uit Venezuela betrokken waren ontstond een anti-Venezolaans sentiment bij de Colombiaanse burgerbevolking. In Colombia zou er actueel een algemene, én wijdverspreide, discriminatie ten aanzien van alle Venezolanen bestaan. Zo werd u zelf het slachtoffer van discriminatie op vlak van werk en huisvesting, dit omwille van het feit dat op uw identiteitsdocumenten vermeld staat dat u geboren bent in Venezuela. Ook uw burens zouden u meermaals verbaal lastig gevallen hebben omwille van uw Venezolaanse afkomst.

Op 3 december 2017 besloot u om Colombia te verlaten. U trok naar Israël waar uw oudste zus A. L. verblijft. U was van plan om zo lang mogelijk in Israël te blijven na het verstrijken van de geldigheid van uw visum. Dit om zoveel mogelijk geld te verdienen zodat u uw gezin in Colombia financieel kon ondersteunen. U werd in mei 2018 aangehouden door de Israëlische migratiedienst en u werd gedurende twaalf dagen vastgehouden in een gevangenis. Op 1 juni 2018 werd u gerepatriëerd naar Colombia. U diende geen verzoek om internationale bescherming in te Israël.

*Na uw terugkeer naar Colombia vestigde u zich opnieuw bij uw gezin in Bucaramanga. Daar verbleef u zo'n vier à vijf maanden. Op 27 november 2018 verliet u Colombia opnieuw. Ditmaal reisde u visumvrij naar Europa. U was in het bezit van een geldig Colombiaans paspoort. U reisde via Madrid (Spanje) naar België waar u op 28 november 2018 aankwam. Op 14 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). **U vreest in Colombia het slachtoffer te worden van discriminatie omwille van uw Venezolaanse nationaliteit.***

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort (origineel) alsook uw Venezolaanse geboorteakte (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico

op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). **Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.** Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse overheid. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in geval van een terugkeer naar Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw verklaringen aangaande de discriminatie die u zou ondervonden hebben in Colombia, dit ten gevolge van uw Venezolaanse nationaliteit, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2004 in Colombia verblijft en uw leven daar tot voor kort 'geweldig' was (zie CGVS, p. 7 en 8). Zo'n drie jaar geleden zou hier echter verandering in zijn gekomen door de massale toestroom van Venezolaanse migranten in Colombia. In dit verband stelde u dat heel wat diefstallen en moorden te wijten waren aan de komst van Venezolaanse migranten (zie CGVS, p. 7). Dit zou een algemeen negatief sentiment hebben gecreëerd bij de Colombiaanse bevolking ten aanzien van nieuwkomers. U zou naar eigen zeggen ook zelf het slachtoffer zijn geworden van de wijdverbreide discriminatie ten aanzien van de Venezolanen. U moest uw activiteiten als zelfstandige stopzetten omdat u niet kon concurreren met de goedkope arbeidskrachten uit Venezuela (zie CGVS, p. 9). Vervolgens zou u gezocht hebben naar een job in loondienst maar u zou telkens geweigerd zijn omwille van uw Venezolaanse afkomst (zie CGVS, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft. Bovendien is het geenszins duidelijk waarom men u op dergelijke wijze zou discrimineren aangezien u weldegelijk ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt alsook in het bezit was/ bent van Colombiaanse identiteitsdocumenten, dit in tegenstelling tot de grote meerderheid van de Venezolaanse migranten (zie CGVS, p. 3 en 12). Dat men u louter én alleen op basis van uw geboorteplaats als Venezolaan zou bestempelen is bijgevolg weinig aannemelijk. U woonde immers sinds 2004 opnieuw voltijds in Colombia. U heeft in Colombia uw diploma secundair onderwijs behaald, u heeft daar gedurende ettelijke jaren beroepsactiviteiten uitgeoefend en u beschikt er over een uitgebreid sociaal- en familiaal netwerk (zie CGVS, p. 8, 9, 10 en 11). Dat men u in een dergelijke context op dezelfde wijze zou behandelen als net gearriveerde migranten kan weinig overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw voormalige partner eveneens over de dubbele nationaliteit beschikt en zij wél vast in dienst is bij een lokale supermarkt (zie CGVS, p. 9). Dat iedereen die geboren is in Venezuela – en over de dubbele nationaliteit beschikt – zou worden gediscrimineerd en uitgesloten zou worden van de arbeidsmarkt, zoals u met uw verklaringen suggereert, kan bijgevolg bezwaarlijk worden volgehouden (zie CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaringen betreffende de discriminatie op de woningmarkt kan eveneens worden opgemerkt dat dit een blote bewering is van uw kant. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet in staat was om een nieuw huurcontract elders aan te gaan omdat een huurder over een arbeidscontract moet beschikken én jullie dit niet konden voorleggen (zie CGVS, p. 14). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat uw partner toch vast in dienst was (zie supra), wees u er plots op dat ze niet altijd werkte. Soms werkte uw partner wel en soms niet (zie CGVS, p. 14). Dit druist echter in tegen uw eerdere verklaringen toen u stelde dat uw partner altijd gewerkt heeft als verkoper in een supermarkt (zie CGVS, p. 9). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw gezin momenteel nog steeds in een huurwoning te Bucaramanga verblijft. Dat jullie bijgevolg geen toegang zouden hebben gehad tot de woningmarkt is niet aannemelijk. Wat betreft de problemen die u zou gekende hebben met uw burens dient wederom te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen van uw kant zijn die u geenszins staaft (zie CGVS, p. 13).

Dat uw gezin tot op heden ook nog steeds op dezelfde plaats verblijft ondermijnt bovendien de ernst van de problemen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien uw gezin gevisieerd werd door jullie burens omwille van jullie Venezolaanse nationaliteit, uw gezin al dan niet tijdelijk elders onderdak zou gezocht hebben. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment juridische stappen heeft gezet, dan wel doorgedreven pogingen heeft ondernomen om de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen omwille van de discriminatie waarvan u slachtoffer zou zijn geworden (zie CGVS, p. 12). U haalde aan dat u geen klacht indiende en besloot om Colombia te verlaten (zie CGVS, p. 12). U voegde hier nog aan toe dat de Colombiaanse politie toch geen aandacht zouden geven aan uw klacht (zie CGVS, p. 12). Dit is echter weerom een loutere bewering en een veronderstelling van uw kant die geenszins volstaat om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, dan wel in de toekomst niet opnieuw bij de Colombiaanse autoriteiten zou terecht kunnen. U zou éénmaal bij de politie zijn langsgeweest om melding te maken van discriminatie. De politie zou u hebben meegedeeld terug te komen indien het nogmaals zou voorvallen. U bent hierna echter niet meer bij de politie langsgeweest, dit omdat u 'wist dat ze er toch geen aandacht aan besteden.' Dat u, op basis van pure veronderstellingen, er zelf van uitging dat de autoriteiten toch niets zouden doen én dan ook niet opnieuw bij de autoriteiten langs te gaan, dit ondanks de raad die ze u eerder gaven, kan geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een onwil dan wel onkunde bij de Colombiaanse autoriteiten om u bescherming te bieden.

Wat betreft uw verklaringen dat uw oudste zoon, die een mentale achterstand heeft opgelopen als gevolg van zijn epilepsie, sinds zijn zesde of zevende niet meer naar school kan gaan aangezien er geen speciale scholen voorhanden zijn, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen wel blijkt dat er in Bucaramanga één gespecialiseerde school is waar kinderen met een beperking school kunnen lopen (zie CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter **geenszins** dat uw zoon **systematisch de toegang tot dit onderwijs werd ontzegd ten gevolge van Conventiegerelateerde motieven**. U stelde immers zelf uitdrukkelijk dat de hoge kostprijs van de school aan de basis ligt van het feit dat uw zoon momenteel geen onderwijs kan genieten. U zou immers financieel niet welgesteld genoeg geweest zijn om de kosten te dekken (zie CGVS, p. 13).

Kan hieraan worden toegevoegd dat zelfs indien u effectief het slachtoffer zou zijn geweest van discriminatie – quod non – het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen **dermate systematisch en ingrijpend** zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. **De in casu ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade.**

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u in Israël, nadat u werd tegengehouden door de asiel- en migratiediensten, geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u zo snel mogelijk terug wou naar Colombia aangezien u niet wist hoe lang de procedure zou aanslepen en u niet opgesloten wou blijven (zie CGVS, p. 8). Dit ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen in Colombia. Er kan immers worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde dat u in Colombia het slachtoffer zou worden van verregaande discriminatie ten gevolge van uw Venezolaanse nationaliteit, dit direct kenbaar zou hebben gemaakt bij uw aankomst in Israël, minstens op het moment dat men op punt stond om u naar uw thuisland te repatriëren. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van internationale bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u in Colombia **nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten** (zie CGVS, p. 13). Daarnaast stelde u eveneens **nooit politiek actief** te zijn geweest (zie CGVS p. 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u **niet aannemelijk** heeft gemaakt dat u in Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuen vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Colombiaans paspoort alsook uw Venezolaanse geboorteakte bevestigen louter uw persoonsgegevens. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel I, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het vluchtelingenstatuut stelt verzoeker ernstige bedreigingen te hebben ondergaan in Colombia die hebben plaatsgevonden in een context van zware xenofobie en discriminatie tegenover Venezolanen in Colombia. Hij wordt in Colombia als Venezolaan beschouwd omdat hij in Venezuela geboren is. Hij stelt hierover dat "Verschillende objectieve bronnen bevestigen dat Venezolanen (of mensen beschouwd als Venezolanen, zoals verzoeker) zwaar gediscrimineerd worden (zie in bijlage Al Jazeera, *Venezuelans face new barriers, xenophobia across South America*, 14/08/2019, <https://www.aljazeera.com/indepth/features/venezuelans-face-barriersxenophobia-south-america> 190809183548040.html en ook PRI, *'I get screamed at in the streets': Colombia's patience with Venezuelan migrants wears thin*, 10/05/2019, <https://www.pri.org/stories/2019-05-10/i-get-screamed-streets-colombias-patiencevenezuelan-migrants-wears-thin>). Venezolanen worden zelfs met de dood bedreigd op sociale media (zie in bijlage Colombia Reports, *Venezuelan migrants in Colombia 'receiving*

death threats', 29/05/2018, <https://colombiareports.com/venezuelan-migrants-in-colombia-receiving-death-threats/>). Verzoeker kan geen verdediging verkrijgen van de Colombiaanse overheden. Zoals hij uitgelegd heeft, verwerpt de Colombiaanse politie discriminatie en aanvallen tegen Venezolanen vaak, en beschouwt dit als racistische incidenten". Hij stelt verder dat gezien de context van xenofobie in Colombia zijn verklaringen niet enkel coherent maar ook plausibel zijn. *In casu* is niet betwist dat verzoeker van Bucaramanga afkomstig is en heeft verzoeker *prima facie* nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens bedreigingen als gevolg van zijn tweede nationaliteit. Hij stelt dat omwille van de bovenvermelde redenen er voldoende redenen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Hij stelt dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel toegekend moet worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, indien geoordeeld wordt dat er geen verband bestaat met één van de gronden van vervolging in de vluchtelingendefinitie, stelt verzoeker dat subsidiaire bescherming moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de Vreemdelingenwet artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn niet volledig omgezet heeft en dat geen persoonlijke redenen maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict moet worden aangetoond. Verder verwijst verzoeker naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Hij argumenteert hieromtrent *"In casu twijfelt de verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig is uit Bucaramanga, in het departement Santander, gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (zie COI Focus « République de Colombie - Situation sécuritaire », 7 juin 2018, en COI Focus, COLOMBIA. Veiligheidssituatie 13 november 2019). Het departement Santander is een front van de ELN waar de ELN actieve operaties lopen heeft (COI Focus, COLOMBIA. Veiligheidssituatie 13 november 2019, p 12-13). Trouwens zijn ook de De Autodefensas Gaitanistas de Colombia (AGC) actief in het departement (COI Focus, COLOMBIA. Veiligheidssituatie 13 november 2019, p. 16). Volgens UNOCHA is er een toename is van het aantal aanvallen tegen burgers in de periode januari 2018 tot mei 2019 in vergelijking met de periode augustus 2016 tot december 2017 (COI Focus, COLOMBIA. Veiligheidssituatie 13 november 2019, p. 61). Geen van deze gegevens word in vraag gesteld of tegengesproken door verwerende partij. Ze moeten dus als vastgesteld beschouwd worden. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet"*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikelen 48/6 § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van dewelke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij ontwikkelt het middel verder als volgt: *"2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft. Verwerende partij meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op verschillende vlakken (waaronder op de arbeidsmarkt en op de woningmarkt) gediscrimineerd wordt omwille van zijn tweede nationaliteit (de Venezolaanse nationaliteit). Echter volhardt verzoeker dat hij geen baan vinden kon wegens het feit dat hij beschouwd wordt als Venezolaan, en verwijst naar de objectieve bronnen supra waarin uitgelegd wordt dat Venezolanen in het algemeen in Colombia sterk gediscrimineerd worden. Zoals uitgelegd, zijn er zelfs moord bedreigingen op sociale media tegen Venezolanen. De Coi Focus COLOMBIA. Veiligheidssituatie 13 november 2019, p.61 meldt trouwens ook dat de grote instroom van Venezolaanse migranten veiligheidsproblemen met zich meegebracht heeft. Door de veiligheidsproblemen en het feit dat Venezolanen mindere lonen als Colombianen aanvaarden, stijgt de discriminatie tegen hen in Colombia. Verzoeker meent dat deze objectieve context onvoldoende in rekening genomen werd door de CGVS. 2.2. Wat de subsidiaire bescherming betreft. In dit verband verwijzen ze naar de ontwikkelingen supra (p.7 tot 9). Voor de boven vermeldde redenen, is het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal zijn onvoldoende en niet draagkrachtig. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.*

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker volhardt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico lopen op ernstige schade. Hij moet een internationale bescherming krijgen ».

Verzoeker vraagt in hoofddorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Aanstelling BJB;
3. Al Jazeera, Venezuelans face new barriers, xenophobia across South America, 14/08/2019, <https://www.aljazeera.com/indepth/features/venezuelans-facebarriers-xenophobia-south-america190809183548040.html>;
4. PRI, 'I get screamed at in the streets': Colombia's patience with Venezuelan migrants wears thin, 10/05/2019, <https://www.pri.org/stories/2019-05-10/i-getscreamed-streets-colombias-patience-venezuelan-migrants-wears-thin>;
5. Colombia Reports, Venezuelan migrants in Colombia 'receiving death threats', 29/05/2018, <https://colombiareports.com/venezuelan-migrants-in-colombiareceiving-death-threats/>.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale

bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit. Hij werd geboren in Caracas waar hij tot zijn vijf jaar woonde. Na de dood van zijn vader verbleef hij, tot hij acht werd, bij zijn ooms en tantes in Colombia. Hij keerde terug naar Venezuela maar moest in 2004 Venezuela verlaten omwille van politieke redenen. Hij vluchtte naar Bucaramanga in Colombia en leerde er zijn voormalige partner kennen waarmee hij twee zonen kreeg en die nog steeds in Colombia verblijven. Door de grote instroom van Venezolanen en de gewelddadige incidenten waarbij zij betrokken waren, ontstond er een anti-Venezolaans sentiment bij de Colombianen en er is volgens zijn verklaringen momenteel een wijdverspreide algemene discriminatie van alle Venezolanen. Hij werd zelf ook het slachtoffer van discriminatie op de woningmarkt en de arbeidsmarkt omdat op zijn Colombiaanse documenten vermeld staat dat hij in Venezuela geboren is. Verzoeker reisde in december 2017 naar zijn zus in Israël om er te werken en geld te verdienen om zijn familie in Colombia financieel te steunen maar werd in juni 2018 gedwongen gerepatriëerd naar Colombia. Na vier à vijf maanden opnieuw in Bucaramanga verbleven te hebben, verliet hij Colombia opnieuw in november 2018 en kwam naar België waar hij op 14 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker vreest in Colombia het slachtoffer te worden van discriminatie omwille van zijn Venezolaanse nationaliteit.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de landeninformatie bijgebracht door beide partijen en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

2.4.3.1. Waar verzoeker stelt dat het CGVS niet betwist dat een terugkeer voor verzoeker naar Venezuela niet mogelijk zou zijn, wijst de Raad er op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

Verzoeker verklaart zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt zijn origineel Colombiaans paspoort en originele geboorteakte in Venezuela voor (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Daarmee is genoegzaam vastgesteld dat verzoeker zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit bezit. Dit wordt ook niet betwist door beide partijen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing concludeert dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia, één van beide landen waarvan hij de nationaliteit heeft, en dat verzoeker ertoe gehouden is aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden. Daaruit blijkt enkel dat volgens de commissaris-generaal, een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Venezuela niet aan de orde

is en een beoordeling naar de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Venezuela niet langer noodzakelijk is. Dat de commissaris-generaal daarmee niet betwist dat een terugkeer naar Venezuela voor verzoeker niet mogelijk is, kan derhalve niet worden bijgetreden. De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in Venezuela aantoonde door de loutere stelling dat het CGVS niet betwist dat een terugkeer naar Venezuela niet mogelijk zou zijn.

2.4.3.2. Verzoeker beroept zich, wat zijn vrees voor vervolging betreft, op het feit dat hij als Venezolaan beschouwd wordt in Colombia en dat hij daardoor *“op vele vlakken gediscrimineerd wordt”* en dat hij hierdoor geen baan kon vinden. De Raad stelt vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in Colombia omwille van zijn Venezolaanse nationaliteit aannemelijk maakt. Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker zich voornamelijk beroept op de discriminatie waarvan Venezolanen in het algemeen in Colombia het slachtoffer zijn en dat hij, wat betreft de discriminatie waarvan hij persoonlijk het slachtoffer verklaart te zijn geweest, niet verder komt dan een aantal blote beweringen. In die zin stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat *“U zou naar eigen zeggen ook zelf het slachtoffer zijn geworden van de wijdverbreide discriminatie ten aanzien van de Venezolanen. U moest uw activiteiten als zelfstandige stopzetten omdat u niet kon concurreren met de goedkope arbeidskrachten uit Venezuela (zie CGVS, p. 9). Vervolgens zou u gezocht hebben naar een job in loondienst maar u zou telkens geweigerd zijn omwille van uw Venezolaanse afkomst (zie CGVS, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft. Bovendien is het geenszins duidelijk waarom men u op dergelijke wijze zou discrimineren aangezien u weldegelijk ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt alsook in het bezit was/ bent van Colombiaanse identiteitsdocumenten, dit in tegenstelling tot de grote meerderheid van de Venezolaanse migranten (zie CGVS, p. 3 en 12). Dat men u louter én alleen op basis van uw geboorteplaats als Venezolaan zou bestempelen is bijgevolg weinig aannemelijk. U woonde immers sinds 2004 opnieuw voltijds in Colombia. U heeft in Colombia uw diploma secundair onderwijs behaald, u heeft daar gedurende ettelijke jaren beroepsactiviteiten uitgeoefend en u beschikt er over een uitgebreid sociaal- en familiaal netwerk (zie CGVS, p. 8, 9, 10 en 11). Dat men u in een dergelijke context op dezelfde wijze zou behandelen als net gearriveerde migranten kan weinig overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw voormalige partner eveneens over de dubbele nationaliteit beschikt en zij wél vast in dienst is bij een lokale supermarkt (zie CGVS, p. 9). Dat iedereen die geboren is in Venezuela – en over de dubbele nationaliteit beschikt – zou worden gediscrimineerd en uitgesloten zou worden van de arbeidsmarkt, zoals u met uw verklaringen suggereert, kan bijgevolg bezwaarlijk worden volgehouden (zie CGVS, p. 9). Wat betreft uw verklaringen betreffende de discriminatie op de woningmarkt kan eveneens worden opgemerkt dat dit een blote bewering is van uw kant. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet in staat was om een nieuw huurcontract elders aan te gaan omdat een huurder over een arbeidscontract moet beschikken én jullie dit niet konden voorleggen (zie CGVS, p. 14). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat uw partner toch vast in dienst was (zie supra), wees u er plots op dat ze niet altijd werkte. Soms werkte uw partner wel en soms niet (zie CGVS, p. 14). Dit druist echter in tegen uw eerdere verklaringen toen u stelde dat uw partner altijd gewerkt heeft als verkoper in een supermarkt (zie CGVS, p. 9). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw gezin momenteel nog steeds in een huurwoning te Bucaramanga verblijft. Dat jullie bijgevolg geen toegang zouden hebben gehad tot de woningmarkt is niet aannemelijk. Wat betreft de problemen die u zou gekende hebben met uw burendient dient wederom te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen van uw kant zijn die u geenszins staft (zie CGVS, p. 13). Dat uw gezin tot op heden ook nog steeds op dezelfde plaats verblijft ondermijnt bovendien de ernst van de problemen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien uw gezin gevisieerd werd door jullie burendient omwille van jullie Venezolaanse nationaliteit, uw gezin al dan niet tijdelijk elders onderdak zou gezocht hebben.”* De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift verzoeker er zich toe beperkt te herhalen dat hij op *“verschillende vlakken (waaronder op de arbeidsmarkt en op de woningmarkt) gediscrimineerd wordt omwille van zijn tweede nationaliteit”* en te verwijzen naar een aantal artikels en de COI Focus van november 2019, zonder dit verder toe te lichten of op zijn persoonlijke situatie te betrekken en daarmee geenszins de bovenstaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, weerlegt.

Verder stelt de bestreden beslissing dat *“Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment juridische stappen heeft gezet, dan wel doorgedreven pogingen heeft ondernomen om de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen omwille van de discriminatie waarvan u slachtoffer zou zijn geworden (zie CGVS, p. 12). U haalde aan dat u geen klacht indiende en besloot om Colombia te verlaten (zie CGVS, p. 12). U voegde hier nog aan toe dat de Colombiaanse politie toch geen aandacht zouden geven aan uw klacht (zie CGVS, p. 12). Dit is echter weerom een loutere bewering en een veronderstelling van uw kant die geenszins volstaat om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten, dan wel in de toekomst niet*

opnieuw bij de Colombiaanse autoriteiten zou terechtkunnen. U zou éénmaal bij de politie zijn langs geweest om melding te maken van discriminatie. De politie zou u hebben meegedeeld terug te komen indien het nogmaals zou voorvallen. U bent hierna echter niet meer bij de politie langs geweest, dit omdat u 'wist dat ze er toch geen aandacht aan besteden.' Dat u, op basis van pure veronderstellingen, er zelf van uitging dat de autoriteiten toch niets zouden doen én dan ook naliét opnieuw bij de autoriteiten langs te gaan, dit ondanks de raad die ze u eerder gaven, kan geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een onwil dan wel onkunde bij de Colombiaanse autoriteiten om u bescherming te bieden". De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief van de bestreden beslissing, dat pertinent is en steun vindt in het administratief dossier volledig ongemoeid laat en neemt dit motief over in dit arrest.

Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verder verwijst naar het feit dat zijn zoon, die een mentale achterstand heeft opgelopen, geen aangepast onderwijs kan krijgen, stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn zoon de toegang tot een gespecialiseerde school werd ontzegd omwille van verzoekers Venezolaanse nationaliteit. Volgens zijn verklaringen is er in Bucaramanga, waar zijn kinderen en ex-partner nog verblijven, wel degelijk een gespecialiseerde school, maar is die school te duur, zodat de financiële beperkingen eerder dan de discriminatie van Venezolanen de reden is waarom zijn zoon geen gespecialiseerd onderwijs kan krijgen. Hoe betreurenswaardig ook, blijkt hieruit geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart 6 maanden in Israël bij zijn zus verbleven te hebben in 2019 met de bedoeling *"om er te werken en om geld op te sturen naar zijn kinderen"* en dat hij er *"lange tijd wou blijven zonder die hulp op bescherming te vragen"* en dat hij zelfs toen hij in Israël werd opgesloten met het oog op zijn repatriëring hij aan de autoriteiten zei *"dat hij terug wilde naar Colombia"* (notities, p. 8). Dit nuanceert verder verzoekers beweerde vrees voor vervolging omwille van de discriminatie van Venezolanen in Colombia, nu hij, ook in het vooruitzicht van gedwongen repatriëring vanuit Israël, geen gebruik maakte van de mogelijkheid om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De door verzoeker aangebrachte landeninformatie is niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. Waar verzoeker verwijst naar de *"COI Focus Colombia. Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019 (p. 61), stelt de Raad vast dat de COI Focus enkel stelt dat de grote instroom van Venezolanen veel veiligheidsproblemen met zich meebrengt omdat gewapende groepen op Venezolanen mikken omdat ze gemakkelijker te rekruteren zijn dan Colombianen, en dus geen betrekking heeft op discriminatie van Venezolanen op grond van hun nationaliteit. Ook op grond van de aan het verzoekschrift toegevoegde persartikels (Al Jazeera, *Venezuelans face new barriers, xenophobia across South America*, 14/08/2019; PRI, *'I get screamed at in the streets': Colombia's patience with Venezuelan migrants wears thin*, 10/05/2019 en Colombia Reports, *Venezuelan migrants in Colombia 'receiving death threats'*, 29/05/2018) toont verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in Colombia op grond van zijn tweede Venezolaanse nationaliteit aan. Vooreerst stelt de Raad vast dat de artikels op de website van Aljazeera en PRI ingaan op de xenofobie die door Venezolanen ervaren wordt in verschillende Zuid-Amerikaanse landen, met name Peru, Chili en Colombia. Deze artikels bevestigen weliswaar dat Venezolanen geconfronteerd worden met xenofobie in Colombia en dat de massale instroom van Venezolanen in Colombia tot xenofobe reacties van de burgerbevolking heeft geleid, maar verder kan hieruit noch uit het bericht van Colombia Reports - dat slechts deels leesbaar is – afgeleid worden dat de discriminatie van personen met de dubbele Colombiaans-Venezolaanse nationaliteit dermate ernstig is of zo vaak voorkomt dat zij met daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet kan gelijkgesteld worden. Ook de hoger vermelde door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen nu zij enkel de dubbele nationaliteit van verzoeker aantonen, welke niet wordt betwist.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in Colombia kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Colombia.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32). Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

De Raad herinnert in dit verband aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en de vaststelling dat hij in gebreke blijft een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de voormelde wetsbepaling aannemelijk te maken omwille van de discriminatie van personen met de dubbele Colombiaans-Venezolaanse nationaliteit in Colombia in het licht van hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Verzoeker toont dit ook niet aan door de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de “COI Focus Colombia Veiligheidssituatie” van 13 november 2019 en de “COI Focus Republique de Colombie – Situation Sécuritaire” van 7 juni 2018 waaruit blijkt dat het departement Santander, waarvan verzoeker afkomstig is, geconfronteerd wordt met een verslechterde veiligheidssituatie en dat de ELN en Autodefensas Gaitanistas de Colombia er actief zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS gewag maakt van enig probleem dat hijzelf zou hebben ondervonden met de genoemde groeperingen, noch omwille van de algemene veiligheidssituatie in Santander en in tegendeel verklaart, behalve de discriminatie, geen andere problemen te hebben gekend in Colombia (notities, p. 15). Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke omstandigheden, volstaat niet voor verzoeker om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C-285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De Raad stelt vast dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, afkomstig is uit Bucuramanga (notities, p. 8) en dat uit de kaart met departementen opgenomen in de bijlage bij de COI Focus 2019 blijkt dat deze stad gelegen is in het departement Santander, dat grenst aan het departement Norte de Santander (COI Focus 2019, p. 62), zoals ook in het verzoekschrift wordt gesteld.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren ("COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Hoewel algemeen genomen de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien verbeterde, kan niettemin gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus "Colombia: Veiligheidssituatie" van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4). Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10).

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10). De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Colombia" van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Verschillende bronnen aangehaald in de COI Focus stellen dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

ICG stelt dat gewapende groepen de bewegingsvrijheid van gemeenschappen in toenemende mate beperken en dat de meest kritieke situatie stelt zich in Chocó, waar inheemse en Afro-Colombiaanse gemeenschappen slechts over een zeer beperkte bewegingsvrijheid beschikken te het midden van het conflict tussen de ELN en AGC. Van januari tot juni 2019 zijn volgens de schatting van UNOCHA 11.932 personen het slachtoffer van confinement in Colombia (gedefinieerd als het volledig beperken van de bewegingsvrijheid van burgers, vergelijkbaar met opsluiting, zie COI Focus 2019, p. 16). Vooral de departementen Nariño, Chocó en Norte de Santander worden getroffen door deze ernstige vorm van beperking van de bewegingsvrijheid (COI Focus 2019, p. 18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven.

Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van AfroColombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen dergelijk risicoprofiel heeft.

Uit de COI Focus 2019 blijkt verder dat actueel in de overige regio's en in de steden in Colombia geen sprake is van een gewapend conflict zoals omschreven in de hoger geciteerde rechtspraak van het HvJ en dat het geweld gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Verzoeker toont niet aan dat zijn loutere aanwezigheid in het departement Santander, waar hij jarenlang gevestigd vast met een korte onderbreking in het begin van 2017, tot zijn definitieve vertrek uit Colombia in november 2018, leidt tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen.

2.6. Wat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET